ניבטליה בשית? כיון דאיסורא דרבנן עילויה כדאורייתא דמיא ולאו ברשותיה קיימא ולא מצי מבטיל *דאמר רב גידל אמר ר' חייא בר יוסף אמר רב המקדש משש שעות ולמעלה אפילו בחיטי קורדניתא אין חוששין לקידושין, ולבתר איסורא לא מצי מבטיל ליה והא תניא היה יושב בבית המדרש ונזכר שיש חמץ בתוך ביתו מבטלו בלבו אחד שבת ואחד יום טוב בשלמא שבת משכחת לה כגון שחל ארבעה עשר להיות בשבת אלא יום טוב בתר איסורא הוא? אמר רב אחא בר יעקב הכא בתלמיד יושב לפני רבו עסקינן ונזכר שיש עיסה מגולגלת בתוך ביתו ומתיירא שמא תחמיץ, קדים ומבטיל ליה מיקמי דתחמיץ, דיקא נמי דקתני היה יושב בתוך בית המדרש שמע מינה: אמר רבה בר רב הונא אמר רב הפת שעיפשה כיון שרבתה מצה מותרת היכי דמי אילימא דידע בה דחמץ היא, כי רבתה מצה מאי הוי, אלא דלא ידעינן בה אי חמץ הוא אי מצה הוא, מאי איריא כי רבתה מצה אפילו כי לא רבתה מצה נמי ניזיל בתר בתרא מי לא תנן *מעות שנמצאו לפני סוחרי בהמה לעולם מעשר, בהר הבית חולין, בירושלים בשעת הרגל מעשר, בשאר ימות השנה חולין ואמר רב שמעיה בר זירא מאי טעמא הואיל ושוקי ירושלים עשויין להתכבד בכל יום אלמא אמרי' קמאי קמאי אזלי ליה והני אחריני נינהו הכא נמי נימא קמא קמא אזיל והאי דהאידנא הוא! שאני הכא דעיפושה מוכיח עילויה, אי עיפושה מוכיח עילויה כי רבתה מצה מאי הוי? אמר רבה לא תימא שרבתה מצה אלא אימא שרבו ימי מצה עילויה. אי הכי פשיטא? לא צריכא דעיפושה מרובה מהו דתימא כיון דעיפושה מרובה אינגליא מילתא דודאי חמץ מעליא הוא קא משמע לן כיון שרבו ימי מצה עילויה אמרינן כל יומא ויומא נהמא חמימא אפה ושרא עילויה ועפשא טפי; ומי אזלינן בתר בתרא והא תניא ר' יוסי בר יהודה אומר תיבה שנשתמשו בה מעות חולין ומעות מעשר אם רוב חולין חולין אם רוב מעשר מעשר ואמאי ליזיל בתר בתרא? אמר רב נחמן בר יצחק הכא במאי עסקינן כגון שנשתמשו בה מעות חולין ומעות מעשר ואין יודע איזה מהן בסוף רב זביד אמר כגון שנשתמשו בה ציבורין ציבורין רב פפא אמר כגון דאשתכח *בגומא: אמר רב יהודה הבודק צריך שיברך, מאי מברך? רב פפי אמר משמיה דרבא (אומר*) לבער חמץ רב פפא אמר משמיה דרבא על ביעור חמץ, בלבער כולי עלמא לא פליגי דודאי להבא משמע

כי

וניבטליה בשית. ליתקנו רבנן לכל אדם ליבטל בלבו בתחלת שש דהשתא לא פשע דאיכא זכרון טובא שהרי עסוק בשריפתו: **כיון דאיסורא דרבנן**. דמשעברו חמש אסור בחמץ לדברי הכל כדאורייתא דמי ואינו שלו ולא מצי מבטל ליה בלבו וכיון דחס עליה ומשהי ליה פורתא עבר עליה: **המקדש**. אשה: **משש שעות ולמעלה**. מתחלת שש דאיסורא דרבנן הוא: **אפילו בחיטי קורדנייתא**. הצומחים בהרי אררט קשין הם מאד ואפילו הכי אין חוששין לקידושין אם באו עליהם מים ואף על גב דאתי איסור הנאת חמץ דרבנן דשש ומפקע קידושי תורה ושרי אשת איש לעלמא לא מתרצינן* בכמה דוכתין כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש והפקר ב"ד הפקר והם הפקירו ממונו: **עיסה מגולגלת**. שלא החמיצה ומפני אימת כבוד רבו אין יכול לקום ולילך ולאפותה: **דקדים ומבטל לה**. בלבו דעדיין היא ברשותו שלא נאסרה עליו: **דיקא נמי**. דעדיין לא החמיצה דקתני היה יושב בבית המדרש דמשמע מפני שאין יכול לקום ולילך משם הוא מבטלה בלבו ואי בחמץ גמור למה לי "יושב בבית המדרש" ואפילו אם היה פנוי מה בידו לעשות יותר, השבתה בלב' זהו ביעורו, אלא ודאי כשיש בידו לתקן קאי ובידו לאפותה אם היה פנוי הואיל ולא החמיצה עדיין ומשום יום טוב נקט "יושב בבית המדרש, ודשבת מתוקמא בחמץ גמור ובארבעה עשר שחל להיות בשבת: **כיון שרבתה מצה**. קס"ד אם נשתמשו בתיבה זו מצה יותר מחמץ אזלינן בתר רובא ומותרת: **רוב אוכלי בשר בירושלים** כל ימות השנה ממעות מעשר שני הן לפי שלא היו מספיקין לאכול כל מעות מעשר שני שלהן ברגל ונותנין אותם לבני העיר בטובת הנאה והן אוכלים אותם בקדושתן ועיקר אכילת מעות מעשר שלמים היו מביאין מהן כדקיימא לן במנחות (דף פב.) הלכך לוקחין מהן בהמות דכל זמן שיש לו מעות מעשר אינו מוציא מעות חולין ואע"ג דאיכא למימר שמא מיד המוכר נפלו ומעות חולין הן, ספק איסורא לחומרא: **בהר הבית לעולם חולין**. ואפילו בשעת הרגל שיש מעות מעשר מרובין בירושלים ממעות חולין' לא מספקינן להו במעשר דאזלינן בתר רובא דשתא ואמרינן להו האידנא נפול אלא קודם הרגל, ובירושלים: בשאר ימות השנה חולין דרוב מעות העיר חולין ובשעת הרגל מעשר כדמפרש טעמא מה טעם בשעת הרגל מעשר ולא אמרי' קודם הרגל נפול כדאמרן בגמלאין בהר הבית הואיל ושוקי ירושלים עשויים להתכבד בכל יום מפני הטיט ואי נפול קודם הרגל הוו משתכחי בשעת כיבוד אבל הר הבית מתוך שהוא משופע והרוח מכבדתו מעפרו ועוד שאין אדם נכנס באבק שעל גבי רגליו ואינו עשוי להתכבד אלמא בכל דבר העשוי להתכבד אמרינן קמאי קמאי אזדו, וסתם תיבות שמשתמשין בהן אוכלין נוטלין ראשון ראשון כדי שלא יתעפשו וכל שכן דמסתמא בדקה זה אור לארבעה עשר והאי דבתרא היא ומצה היא: **מוכיח עליה**. שהרי הוא זה ימים רבים וחמץ הוא: **שרבו ימי המצה**. וראוי להיות מעופש מכנסת הפסח: **אי הכי פשיטא**. אפי' ספק ליכא דמסתמא ודאי בדקה והא מצה היא: **אם רוב חולין**. כשתמשו בה חולין אלמא בתר רובא אזלינן ולא בתר בתרא: **ציבורין ציבורין**. של מעשר בזוית זו ושל חולין בזוית זו וביום א': **בגומא**. דליכא למימר זיל בתר בתרא דקמאי הא שקלינהו' משום דיש לחוש שמא בגומא נטמנו ולא ראוהו: **בלבער כולי עלמא לא פליגי דלהבא משמע**. ושפיר דמי, דברכה, קודם עשיית המצוה בעינן, כדלקמן: מעיקרא

לפני סוחרי בהמה לעולם מעשר. פ"ה אע"פ דאיכא למחלי במוכר כמו בלוקח מספיקא תלינן לחומרא ואין נראה לר"י דסמוך מיעוטא דחולין דשאר מעות לפלגא דמוכר וה"ל רובא להיתר ואור"י דלוקחים הוו רובא דכמה בני אדם עומדים על בהמה אחת לקנות:

בהר הבית לעולם חולין. מקשה ר"י היאך נמצאו שם הא אמר בפ' הרואה (ברכות סב:) לא יכנס בהר הבית במעות הצרורות בסדינו ואור"י דאינו אסור אלא היכא דנושאן בפרהסיא בסדינו דגלוי הוא דנראה כהולך שם לסחורה אבל בצינעא לא*:

עשויין להתכבד בכל יום. קשה לר"י דמסקי' בפרק דם הנדה (נדה נו: ושם) גבי שרץ שנמצא במבוי אין חזקתו מתכבד אלא על ידי בדיקה ותירץ דשרץ שהוא בכעדשה אין חזקתו כל כך מתכבד כמו במעות*:

בלבער כ"ע לא פליגי דלהבא משמע. מכאן היה מצריך רשב"א לברך לפני המילה להכניסו דאי לאחר המילה ישקר בברכתו דלהכניסו להבא משמע ועוד שצריך לברך עובר לעשייתו ולא נראה לר"ת דבפרק ר' אליעזר דמילה (שבת דף קלז: ושם) תניא המל אומר אקב"ו על המילה אבי הבן אומר להכניסו משמע לאחר המילה מקומו אע"ג דלהכניסו משמע להבא לא קשה דלא על זאת הנעשה עכשיו מברך אלא משבח ומודה להקב"ה שצונו על המילה כשתבא לידו ותיקנוה כאן לגלות ולהודיע שזו המילה נעשה לשם יוצרו ולא לשם ע"ג ולא לשם מורנא ולא לשם הר גרזים ואין צריך לברך עובר לעשייתו אלא במקום שהעושה המצוה הוא מברך אבל כשמברך אחר לא ותדע שהרי ברכת אירוסין אינו מברך אלא אחר אירוסין:

[הגהות הב"ח (א)]

כי

מסורת הש"ס

לקמן כה: [ע"ש]

[יבמו' צ: ושי"נ]

ב"מ כו. שקלים פ"ז מ"ב

[פי' תוס' נדה מ: ד"ה בגומא]

[ברי"ף וברא"ש ליתא וברי"ף א' רב פפי משמיה דרבא אמר על ביעור חמץ רב פפא משמיה דרבא אמר לבער וברא"ש אי' קצת בכ"א] *לפנינו ליתא בכ"י הרי"ף בלי שום שינוי.

עין משפט
נר מצוה

לט א מיי' פ"ה מהל' אישות הלכה א סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סי' כח סעיף כא:

מ ב מיי' פ"ג מהלכות חמץ ומצה הלכה י טוש"ע או"ח סי' תמד סעיף ח:

מא ג מיי' פ"ו מהלכות מ"ש ונ"ר הלכה י:

מב ד ה טוש"ע או"ח סי' תמו סעיף ד:

מג ו מיי' פ"ו מהלכות מ"ש ונ"ר הלכה יא:

[וע"ע תוס' ב"מ כו. ד"ה בתר]

◆

רבינו חננאל

וניבטליה בשעה ששית למה בזמן הביעור כו' פשוט' היא. פי' קורדניאתא חטים חזקים ואין מחמיצין(היא) אפי' אלו כיון שהוכשרו במים איסורי הנאה הן כחמץ גמור ואקשי' וכי בתר איסורא לא מצי מבטל ליה והתניא היה יושב בבית המדרש ונזכר שיש לו חמץ בבית מבטלו בלבו אחד שבת ואחד יום טוב והנה יום טוב לא משכחת לה אלא בתר איסורא וקתני דמבטל ושנינן לא בתלמיד חכם שיש לו עסה מגולגלת בביתו ביום טוב ומתיירא שמא תחמיץ שמקדים ומבטלה קודם שתחמיץ דיקא נמי מדקתני היה יושב בבית המדרש ש"מ: **פת** שעיפשה ולא ידע אי מצה אי חמץ הוא אם רבו ימי מצה מותרת היא פי' אחר הפסח: ואקשי' וניזל בתר בתר'. כלומר כמעו' מעשר כיון שעכשיו כל הפת שעושין מצה היא [גם זו] מצה היא שהחמץ כבר עבר מי לא תנן [בפ"ז דשקלי'] מעות שנמצא לפני סוחרי בהמה לעולם מעשר כלומר במעות מעשר שני קונין בהמה כדכתיב (דברים יד כו) ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך וגו' ואמרי' מה טעם הואיל ושוקי ירושלים עשוין להתכבד בכל יום אלמא אמרי' אינהו אזלו והני אחריני נינהו וכו' אקשי' ומי אזלינן אחר האחרון והתניא ר' יוסי אומר תיבה שנשתמשו בה חולין ומעשר אם רוב חולין חולין ואם רוב מעשר מעשר ולא קתני אחר אחרון ופרקי' בדלא ידעינן איזה מהן אחרון או כגון שנשתמשו צבורין כלומר צבור מכאן וצבור מכאן ושניהן כאחד ואין אחד מהן אחרון או נמצא בגומא דאיכא למימר לא ראה אותה:

נושא
מצא פת
שעיפשה –
מותרת
הגמ' מסבירה
באילה תנאים
היא מותרת
מבנה

אוקימתא
שלבי בירור

תת נושא
במקום ספק
יש ללכת
בתר מה
שהי' אחרון

נושא
נוסח הברכה
לבדיקת חמץ
יש להקפיד
לברך ברכות
המצוה עובר
לעשייתן (לפני
קיום המצוה)